



מתלוננת גילעד

עשיית טעות שטילפונת קודם לשופט...

# האשה שלא היתה

## השופט החרש

### מאשה שלא היתה כלל במישפט, ואילו הפרקליט

### מסרב לשוחח על המישפט

### הזמנות שנפגשו בנוכחות עורכי

### הדין, כי היה משאומתן ממוסד, ואני

### ביקשתי שגם היא תשתתף. "אין כל אפשרות שאני

### טועה! אני פשוט זוכר אותה. האמא הזאת היתה

### נוכחת לפחות בחמש ישיבות באולם, לפני שמצב בריאותה הירררר."

### "יש לך פגישה?"

### תשובתו של השופט גרמה לי לתרהמה. זכרתי אמנם מיקרה



שופט אהרון כהן

אני לא זוכר אם קיבלתי אותה לבר...

בכל ישיבה. מעולם לא ראה את אמה, לא באולם בית-המישפט ולא בלישכת-השופט. עוד אמר כי אחרי שקרא את פסק-הדין, ישבו הוא ועורכי-הדין של האם, אפריים היים, וצחקו על הטעות על כוסיקפה. גם עורכי-הדין היים יאשר לך זאת, אמר לי עורכי-הדין שלוינגר בכיטחון.

מיהרתי לטלפן לעורכי-הדין היים, אלא שהטלפון שלו היה תפוס במשך זמן רב, וכאשר התפנה אמרה לי פקידתו כי יצא זה עתה, וישוב רק בצהריים. השארתי לה הודעה, שבה ציינתי את שמי, את שם השבועון ואת שמות הצדדים בתיק המישפטי שעליו רציתי לשוחח איתו. ביקשתי מהמוכירה שתמיטור לו את הודיעה באופן דחוף, כדי שיתקשר אלי.

### "אני זוכר היטב-היטב!"

כדי לקשור את יתר הקצוות, צילצלתי מיד גם לשופט אהרון כהן, כדי לברר מפיו את גירסתו. אמרתי לו כי שוחחתי כבר עם עורכי-הדין שלוינגר, שציטט גם את עמיתו היים, וכי הוא שלל כל אפשרות שהאם היתה אי-פעם בבית-המישפט.

השופט כהן זכר היטב את המיקרה ואמר: "אני מציע לך שתדברי עם עורכי-הדין היים. אני מוכן לדבר גם עם עורכי-הדין שלוינגר. זה נכון שהאמא של הגברת גילעד לא העירה לפני, אבל היא היתה בכמה וכמה ישיבות. התיק נמשך זמן רב. היא היתה בלישכתי ודיברה איתי בנוכחות שני עורכי-הדין. אולי שלוינגר לא זוכר. האם הגברת עוד בחיים? היא נפטרה מאז חשבתי כך, כי אחרת לא היתה בעייה!"

הוסיף השופט: "אני זוכר אותה היטב-היטב ואני מציע לעורכי-דין שלוינגר שיוכרו אותה היטב-היטב. אולי תתיקשרי עם שלוינגר שיתקשר איתי, כי גרמה לי שהוא פשוט לא זוכר. "אני לא בטוח כי בזמן שהאם היתה בלישכתי גם בתה, הגברת גילעד, היתה שם. אבל זה היה בוודאי בנוכחות שלוינגר והיים. אני זוכר אפילו שפעם אחת ביקשה להיכנס ללישכה, ואני לא זוכר אם קיבלתי אותה לברך או עם מישהו אחר. אבל אני זוכר שהיתה גם

כאשר הגיעה אורה גילעד למי ערכת העולם הזה וסיפרה את סיפוריה, חששתי כי עומרת לפני עוד אחת מאותם תימהונים, הממלאים את מערכות-העיתונים בסיפורי הווייה ודימיון. לא יכולתי להאמין לסיפוריה, ששופט כתב בפסק-דינו התרשמות מלאה מאימה, בעוד שהקשישה לא היתה מעולם בבית-המישפט, ולא נפגשה כלל עם השופט.

אלא שאורה גילעד עושה רושם אמין ורציני, והיא גם הבטיחה לי שערך-רדינה יאשר באוזני את דבריה. עלי כן התחלתי לטפל בפרשה.

### צחוק על כוסיקפה

אשיתו של העניין כסיכונר כספי על ירושת האב, שהתנהל בין אורה גילעד ואחיה הצעיר, חיים אהרון.

הוריהם של השניים היו בעלי משק במושב השיתופי גבעתיים שליד רעננה. ההורים הקימו את המשק ב-1933, שם גדלו ילדיהם ושם גרה אורה עד לנישואיה. אחריכך הלכה אחרי בעלה לגור ברעננה.

אחיה, חיים, נותר במשק ועבר עם אביו. כאשר התחתן, קיבל הבן יחידת משק נפרדת, שעליה בנה את ביתו וגר עם מישפחתו. הוא המשיך לעבוד עם אביו במישק.

האב לקה ב-1979 בשיתוק, ואושפו במשך זמן רב בבית-החולים לוינשטיין. עורכי-דין שהובא אליו בבית-החולים החתים אותו על צוואה. לפני פטירתו של האב, ב-1983, הספיק להעביר את מישקו לבנו.

אורה טענה כי הוריה חתמו בזמן הערבת-הבעלות על המשק על מיסמך נרסף, שבו כתבו תנאים מסוימים שהיקנו לה זכויות וכספים מהירושה. היא פנתה לעורכי-הדין מורד שלוינגר, שייצג אותה בתביעה מישפטית נגד אחיה.

ב-1984 הוגשה תביעה בבית-המשפט פט השלום בכפר סבא, והשופט אהרון כהן דן בה. אחרי מישפט ארוך, כתב השופט פסק-דין שהצדיק את האם, ופסק נגד אורה גילעד.

מאחר שאמה של התובעת היתה צריכה, בעצם, להיות העדה העיקרית בתיק, היא צרפה במהלך המישפט כתובת נוספת, אלא שמעולם לא הגיעה להעיד, ועליכך העיר השופט בפסק-דינו. אולם הוא גם כתב שם על התרשמותו מהאשה הקשישה, משיבי-רוחליבה וממצבה הפיסי והנפשי. הוא ציין כי ראה אותה כמה פעמים, גם בלישכתו, בנוכחות הצדדים ועורכי-הדין.

אורה גילעד נשבעה בחיי נכדיה כי אמה מעולם לא היתה בבית-המישפט. מחמת זהירות, טילפנתי ראשית-כל לעורכי-דינה של התובעת, עורך-שלינגר, גר, ושאלתי אותו אם יתכן שיש אמת בדבריה של אורה. עורכי-הדין ענה לי ללא כל היסוס. הוא הצהיר הדיוחלק כי הוא ייצג את אורה במישפט והופיע

בבוקר, טילפנתי שוב לעורכי-הדין היים. הטלפון היה תפוס ללא הרף. החי-לטתי לחרוג ממנהגי ולגשת בעצמי אל מישרדו של עורכי-הדין היים, ברחוב פומברדיתא 10 בתל-אביב, כדי לקבל את גירסתו.

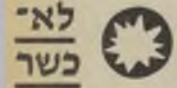
פקידה שחחרת ישבה בחדר-הקבי-לה. בחדר הסמוך, כאשר שפופרת-החי-לפון רבוקה לכפידו, ישב עורכי-הדין היים. הדלת למישרדו היתה פתוחה. עמדת ליירה וחיכיתי, בנימוס, עד שיגמור את שיחת-הטלפון שהתארכה מאוד. כאשר הסתיימה השיחה, סוף-סוף, נכנסתי לחדר והצגתי את עצמי. הסברתי כי מאחר שהתיישבתי מלשור-חח איתו בטלפון התפוס תרד במישי-רדו, החלטתי לגשת בעצמי. הזכרתי לו כי השארתי כמה הודעות למוכירתו, וגם על גבי המזכירה האוטומטית, וכי רציתי לשוחח איתו.

"יש לך פגישה איתי?" שאל. הסברתי שוב בנימוס שאין כל דרך לקבוע פגישה עם עורכי-דין שהטלפון שלו תפוס כל הזמן, וכאשר הוא אינו מחזיר שיחה.

"אני לא מקבל אנשים שאין לי פגישה איתם!" אמר עורכי-הדין היים בעקשנות. "לא שמעתי עוד את השיח-חות מאתמול על המכשיר, אמר והרים שוב את שפופרת-הטלפון. "כל אחד יכול להשיג אותי בטלפון!" ורק לעברי והחל בשיחה טלפונית נוספת.

"גרמה לי שכראי שתקדישי לי שתי דקות מזמנך, זה עניין חשוב, כפי שהסברתי גם למוכירתך וגם על גבי ההקלטה" אמרתי, והעברתי מבט על מישרדו המהוה של עורכי-הדין היים, שהיה ריק לחלוטין מכל לקוח או אדם אחר.

"אני לא מקבל אנשים ללא פגישה", אמר במילמול, כאשר הוא כבר משוחח ברוב מרץ בטלפון.



תגובתו המוזרה של עורכי-הדין היים העלתה חשד בראשי שמא באמת היה משהו בלתי-יכשר בכל הפרשה.

כאשר נפגשתי שנית עם אורה גילעד, עדי, מיד אחרי הפגישה המתסכלת עם עורכי-הדין היים, היא אמרה לי: "עשיית טעות שטילפנתי קודם לשופט, ואחר-כך פנית לעורכי-הדין היים." היא אמרה כי בליבה מקננים חשדות שונים, שעדי-ליהם כתבה ליועץ-המישפטי ולמוסד-דו-מישפטיים אחרים, אך איש לא טיפל בעניינה.

אורה גילעד רוצה להביא את הסדר-המוזר ליריעת הציבור, מכיוון שהיא חושבת שנגרם לה עוול המור. כל מה שהיא רוצה כעת הוא שמישפטה יחודש לפני שופט אחר. את המועד לעיריעור רגיל איהרה כבר. העולם הזה היה מאוד רוצה לברר את התעלומה המוזרה ואת מה שעומד מאחוריה.



שרה ארדון (בתעודת הזהות)

בעבירה של גילוי, בהפרת-חובה ובהפי-רת-אמונים. הוא נידון ל-3000 ש"ח קנס. מאז יצא השופט כהן לגימלאות מוקדמות, ואין הוא עוד שופט.

כדי לסיים את החקירה, טילפנתי שוב אל עורכי-הדין היים. עד שעת-הצד-האחרית ענתה המזכירה האוטומטית כי המישרד יפתח בין 4 ל-7. השארתי הודעה נוספת על גבי המזכירה האוטו-מטית, וניסיתי את מזלי במשך כל שעות הערב. עורכי-הדין היים לא חזר למישרד, והתקליט חזר וענה לי כל אותו ערב.

המיסטרון שבעניין לא נתן לי מנוח, ומיד למחרת, ביום השני מוקדם

## השופט בפסק הדין:

בפסק-הדין, בדברו על האם, שהיתה בעת המישפט בת 84 ורתו-קה לכסא-גולגוליס, כותב השופט: "פסק 28: 'פעם אחר פעם, בבואה לישיבות בית-המישפט או בדב-ריה בלישכתי, בעת ניסיונותי להביא את הניצים לידי הסדר כלשהו, ראיתי את שיבורן-ליבה, לאור המחלוקת והשינאה שבין ילדיה... 'אף שכאמור הנתבעת מיספר 3 הובאה לכמה וכמה ישיבות בית-המישפט, ואף דיברה בלישכתי, בנוכחות הצדדים ובאיי-כוחם, ועד כמה שיכולתי להבחין היתה במלוא כוחותיה הנפשיים אם לא הגופניים... 'פסק 29: 'האם באמת יש לצפות מאשה בת 87, שהיושר והכאב ניכרים מפניה, שתשקר מחשש שבנה יתנכל לה!'"